

Phần 25

Chương 97

Không Biết Tự Lượng Sức Mình

Trong triều, văn võ bá quan nghe thái giám đọc xong nội dung bên trong, đều trợn mắt há mồm, tựa như không ngờ được Thụy Vương lại phạm nhiều tội như vậy.

“Thụy Vương, ngươi còn lời gì để biện giải không?” Sắc mặt Hạ Hành bình tĩnh nhìn Hạ Uyên đứng phía dưới: “Lúc phụ hoàng còn sống, đã hết sức coi trọng ngươi... Vì sao ngươi lại phạm phải tội lớn ngật trời như thế?”

“Hoàng thượng muốn chém muốn giết muốn làm gì thần đệ cũng được, không cần phí lời làm gì.” Hạ Uyên cũng không có ý muốn xin tha tội, trên mặt hắn ta treo một nụ cười giễu cợt, giống như Hạ Hành đang ngồi trên cao kia chỉ là một tên ngốc thích làm chuyện cười cho thiên hạ. “Nếu phụ hoàng thật lòng coi trọng ta, vậy hôm nay có gì ta lại đứng ở chỗ này, ngươi nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ muốn chứng minh ta là kẻ bất trung bất hiếu mà thôi.”

“Trẫm chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy.” Hạ Hành thở dài. “Chúng ta ra đời cùng năm, khi còn bé đã từng chơi đùa với nhau, sao trẫm có thể nhẫn tâm giết ngươi được, huống chi tất cả mọi chuyện đều do thủ hạ ngươi làm, cũng không thực sự liên quan trực tiếp đến ngươi.”

Hạ Uyên nhú nhú mày, lập tức cười lạnh, hắn ta càng muốn xem thử Hạ Hành sẽ xử trí hắn ta thế nào.

Chúng thần nhìn vẻ mặt hai huynh đệ họ, vừa cảm khái Hoàng thượng trọng tình, vừa đành chịu thói kiêu căng ngạo mạn của Thụy Vương, những năm này ở kinh thành Thụy Vương đã ngang ngược tàn nhẫn thành thói, cho dù hiện giờ chúng có xác thật rành rành trước mắt, mà vẫn cương quyết bướng bỉnh không nhận tội.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Thụy Vương quản lý thuộc hạ không nghiêm, hành sự ngược bất kham, phạt năm năm bổng lộc. Dung túng thủ hạ buôn bán muối lậu, mua quan bán tước, khiến trẫm thật sự đau lòng. Nhưng vì tiên đế từng dặn dò trẫm phải niệm tình huynh đệ, trẫm cũng không đành lòng, nhưng lại không thể không phạt. Kể từ hôm nay, Thụy Vương không được vào triều nữa, hạ tước vị từ Thân Vương xuống thành Quận Vương, chiếu thị tội trạng dán lên cửa thành của tất cả quận huyện ở Giang Nam. Còn số ngân lượng lấy lại được từ vụ án tham ô ở Giang Nam, không nhập vào quốc khố, trẫm sẽ tự mình phái người tới Giang Nam, dùng số ngân lượng đó sửa đường xây cầu, tạo phúc cho dân chúng Giang Nam.” Hạ Hành lộ vẻ thất vọng, đứng lên: “Chúng khanh gia đều lui ra cả đi.”

“Hoàng thượng thánh minh, chúng thần cáo lui.” Mọi người rôi rít quỳ tiễn Hoàng thượng rời đi, trong lòng càng ngày càng kính sợ vị tân đế này.

Hoàng thượng không lấy mạng Thụy Vương, không khai trừ hẳn ta ra khỏi gia phả Hoàng thất, đó là bởi hai chữ hiếu nghĩa. Hoàng thượng trách phạt Thụy Vương, dùng toàn bộ ngân lượng tịch biên gia sản từ phủ Thụy vương để xây sửa lại kiến trúc công cộng Giang Nam, cũng yêu cầu dân chiếu thị tội trạng trên tất cả cửa thành ở Giang Nam, chính là muốn cho dân chúng thiên hạ một câu trả lời rõ ràng minh bạch, thu được cả danh và lợi, không còn gì để soi mói bắt bẻ.

Hành động lần này nhìn có vẻ như đang che chở cho Thụy Vương, nhưng khi ngẫm nghĩ kỹ mới phát hiện, thật ra Hoàng thượng đã dồn Thụy Vương đến đường cùng. Một Vương gia không thể vào triều, một Vương gia bị vạch trần tội trạng ngay trước mặt dân thiên hạ, không chỉ không còn sự đe dọa tiềm ẩn, mà còn có thể trở thành vết nhơ trong lịch sử. Chỉ sợ đến đời sau, chỉ có người khen ngợi Hoàng thượng trung nghĩa mà không còn ai nhớ đến một Vương gia đầy tội lỗi kia nữa.

Một Đế vương có tâm cơ thủ đoạn bậc này, đương nhiên đám thần tử bọn họ phải càng làm việc cẩn thận hơn, nếu lỡ như chọc giận Hoàng thượng, chỉ sợ là chết rồi mà vẫn không thể lưu lại một thanh danh tốt.

Hạ Uyên đứng lặng trong đại điện vắng vẻ không một bóng người, Đế vương ngồi trên long ý vừa rời đi, các đại thần đứng bên cạnh cũng rời đi theo, sắc mặt hẳn ta bình tĩnh nhìn quanh bốn phía, hồi lâu sau, mới khẽ cười nói: “Hay cho một chiêu giết người không thấy máu, đúng là hoàng huynh tốt của ta.”

“Điện hạ.” Tiểu thái giám trông coi đại điện cẩn thận đi tới trước mặt hẳn ta, nhỏ giọng nói: “Nên đóng cửa điện rồi ạ.”

Liếc nhìn tên thái giám sợ đến run run hai chân, Hạ Uyên lại cười: “Sao vậy, bọn vương rất đáng sợ à?”

Tiểu thái giám quỳ phịch xuống trước mặt hẳn ta, dập đầu nói: “Vương gia thứ tội, Vương gia thứ tội.”

“Được rồi, đứng lên đi.” Hạ Uyên không nhìn tới tên tiểu thái giám đó, đi từng bước một đến cửa điện, lúc quay ra sau thấy tiểu thái giám vẫn còn dập đầu liên tục, cười khẽ một tiếng: “Ngươi sợ cái gì, sau này bọn vương sẽ không đứng đây được nữa rồi.”

Tiểu thái giám đang dập đầu bỗng dừng lại, một hồi lâu mới dám quay đầu lại nhìn về phía cửa, chỉ thấy ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa, không biết Thụy Vương đã đi đâu mất.

Gã ta đứng lên phui phui đầu gối, lảm bảm: “Thật coi mình là Thụy vương lúc trước sao, kiêu ngạo gì chứ.”

Lúc này trong hậu cung cực kì náo nhiệt, bởi vì Khúc Khinh Cư mời các mệnh phụ phu nhân tam phẩm trở lên vào cung dự chúc yến. Trong kinh thành, ngoại trừ những ai bị bệnh nằm trên giường không dậy nổi, còn lại đều có mặt đầy đủ cả.

Đây là lần đầu tiên Hoàng hậu mời các mệnh phụ vào cung, mặc kệ Hoàng hậu có dụng ý gì, bọn họ đều không dám chậm trễ trái lời, cũng có người suy đoán có phải bởi vì Hoàng hậu đang mang long thai, nên muốn tuyển chọn những đích nữ nhà quan lại quyền quý vào cung hầu hạ Hoàng thượng hay không. Nhưng bất luận thế nào, những ai có ý nghĩ muốn đầu cơ trục lợi đều dẫn nữ nhi dòng chính chưa cưới gả đến, mà người thông minh chỉ đơn thân độc mã đến dự yến, thậm chí không muốn nhắc tới nữ nhi của mình.

Trong thiên hạ này, làm gì có nữ nhân nào muốn tự tìm nữ nhân khác đến hầu hạ trượng phu mình đâu. Lúc trước, Hoàng hậu hạ ý chỉ mời dự yến lúc còn chưa biết mình mang thai thì không nói làm gì, bây giờ, dựa vào tình cảm giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu, đưa nữ nhi mình vào cung thì có gì tốt chứ, ngược lại còn đắc tội với Hoàng hậu thêm.

Cũng không nghĩ lại xem, bây giờ Hoàng hậu đang ở đâu, theo như lời đồn, thì Hoàng thượng sợ cung Khôi Nguyên mới vừa xây sửa tân trang lại, sẽ hơi trống trải mới lạ, nên đã hạ chỉ tỏ ý Hoàng hậu sẽ ở hậu điện cung Thiên Khải cho đến sau khi sinh long tự, qua tháng ở cử mới dời sang.

Phu quân và chính thê người ta ở chung một chỗ, một tiểu thiếp nhỏ nhoi như người không có mắt đến dự thử xem, không phải là tự tìm đường chết sao?

Khúc Khinh Cư bây giờ đang mang thai, cũng không cảm thấy có gì khác với lúc chưa mang thai cả, nàng ngồi phượng liễn đến ngự hoa viên thì thấy những người nên đến đều đã đến, nàng vừa xuống phượng liễn, liền thấy tất cả đều quỳ xuống trước mặt mình vấn an.

“Chư vị phu nhân không cần đa lễ, mời đứng lên.” Khúc Khinh Cư nhìn đủ loại hoa cúc muôn màu muôn vẻ trong sân, cười nói: “Trước đây, bồn cung đã từng có dịp lui tới với chư vị phu nhân, bây giờ chư vị không nên vì đổi một nơi khác, đổi một thân phận khác mà câu nệ với bồn cung nhé.”

Các vị mệnh phụ cùng tạ ơn, dựa theo thân phận mà ngồi theo thứ tự, rất nhanh đã có thái giám dâng lên những bồn hoa cúc trân quý đặt lên chiếc bàn ở giữa để chủ nhân thưởng lãm, mỗi bồn được để khoảng nửa chén trà thì được đổi, dâng lên bồn khác, mỗi loại đều đẹp để thơm ngát, bồn sau trân quý hơn bồn trước.

Mặc kệ là đang ngạc nhiên thật hay giả vờ ngạc nhiên, mọi người đều không ngừng phát ra tiếng khen ngợi trầm trồ, tựa như những bồn hoa cúc này không phải do bàn tay con người trồng ra, mà là thần tiên ban tặng cho Hoàng hậu vậy.

Khúc Khinh Cur bung một tách trà táo đỏ uống một ngụm, bây giờ nàng đã không được uống những loại trà khác nữa, ngay cả trà sâm cũng không được, chỉ có trà táo đỏ này mới tốt cho thai nhi và bản thân mình, vì thế mà hai ngày nay nàng bắt đầu thay đổi khẩu vị dần dần.

“Bồn hoa này thật là thú vị.” Khúc Khinh Cur chỉ vào một bồn hoa cúc có cánh hoa bên ngoài màu trắng, bên trong màu tím. Kiếp trước, nàng cũng có trồng một loại hoa cúc giống như vậy, nhưng mà không biết tên nó là gì, bởi vì bận rộn công việc nên không có thời gian chăm sóc, lúc hoa nở cũng không đẹp được như bồn hoa trước mặt này.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, bồn hoa cúc này gọi là Phượng Hoàng Hương Sơn, bởi vì cánh hoa trông đẹp giống như lông phượng hoàng, cho nên mới được gọi như thế.” Thái giám dâng bồn hoa này lên vui mừng trả lời, hẳn ta vốn cho rằng bồn hoa này tầm thường không bắt mắt, không thể được Hoàng hậu nương nương coi trọng, ai ngờ đây là bồn hoa duy nhất được Hoàng hậu nương nương chú ý, thật đúng là Tô gia gia phù hộ mà.

“Phượng Hoàng Hương Sơn?” Khúc Khinh Cur trầm ngâm một hồi lâu: “Tên này nghe rất hay, Mộc Cận, thưởng.”

Thấy Hoàng hậu thích loại hoa này, các mệnh phụ cũng rồi rít khen theo, như thế đã biến một loại hoa cúc không trân quý trở nên trân quý.

“Thần nữ cho rằng, hoa cúc là loài hoa có nét đẹp riêng, hoa quế then không bằng, hoa mai cũng đố kị hương thơm, hôm nay nhờ phúc khí của Hoàng hậu nương nương mới được ngắm nhiều loại hoa cúc như vậy, đây quả là may mắn của thần nữ.” Một thiếu nữ mặc bộ váy ngắn màu vàng nhạt lên tiếng tán thưởng, âm thanh trầm bổng dễ nghe. “Kim Long Đăng Vân ở phía trước cũng vô cùng xinh đẹp.”

Khúc Khinh Cur nhìn về phía người vừa lên tiếng, thấy là một cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vẫn một kiểu tóc song kế đơn giản, nhưng như thế lại càng lộ ra nét mềm mại của nàng ta.

“Theo trẫm thấy, thì bồn Thúy Phượng Tường Vân kia mới là đẹp nhất.” Hạ Hành dẫn theo một đám thái giám đi tới phía Khúc Khinh Cur đang ngồi, liếc nhìn thiếu nữ vừa nói đó: “Người là cô nương nhà ai?”

“Thần nữ là cháu đích tôn của Kính quốc công - Tần Triều Vân. Hoàng thượng vạn an.” Thiếu nữ thấy Hoàng đế hỏi mình, sắc mặt không thay đổi, đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu với Hạ Hành: “Thần nữ vọng ngôn, khiến Hoàng thượng chê cười rồi.”

Khúc Khinh Cur nhìn dáng vẻ ưu nhã của Tần Triều Vân, trên mặt lộ ra ý cười, không phải Kính Quốc Công là gia gia của Tần Bạch Lộ sao, vậy chẳng phải Tần Triều Vân này cũng là thân tỷ muội hoặc đường tỷ muội của Tần Bạch Lộ rồi? Nhưng mà dáng vẻ này, diễn xuất này, ngược lại có vẻ tốt hơn Tần Bạch Lộ kia đôi chút.

“Ừ, quả thật là vọng ngôn.” Hạ Hành không mặn không nhạt nói. “Ở đây có nhiều mệnh phụ là trưởng bối của người như vậy, có lí nào lại để một văn bối như người lên tiếng.”

Dường như Tần Triều Vân không ngờ Hoàng thượng lại nói với mình như vậy, đầu tiên là sững sờ, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nói: “Lời giáo huấn của Hoàng thượng, thần nữ xin ghi nhớ trong lòng.”

Ừ, tác phong cũng cao siêu hơn Tần Bạch Lộ nhiều, nếu là người bình thường, bị Hoàng đế nói như vậy, chỉ sợ đã đỏ mặt xấu hổ từ lâu, nhưng nàng ta cố tình xem lời giáo huấn của Hoàng thượng như đang quan tâm đến nàng ta. Khúc Khinh Cư lập tức cảm khái, xem ra Tần gia vẫn còn nữ nhân có sức chiến đấu khá cao đấy, Tần Bạch Lộ và mẫu thân của Vi Nhiễm Sương chỉ có thể coi là phế phẩm của Tần gia mà thôi.

Hạ Hành cũng hơi ngạc nhiên, hấn không nhìn được mà nhìn Tần Triều Vân lâu hơn một chút, hình như đôi phương cũng không có ý ăn mặc lộng lẫy lẫm, nhưng lại khiến người khác có một loại cảm giác ưu nhã, ngược lại cũng không làm mất thanh danh của Tần gia. Khi tầm mắt rơi vào đôi giày thêu khảm trên châu, hấn mới thu hồi tầm mắt, giọng nói càng thêm lạnh nhạt: “Trẫm không phải giáo huấn người, mà là nhắc nhở người, dầu gì cũng xuất thân từ thư hương thế gia, lời ăn tiếng nói phải biết chừng mực, không thể làm mất thanh danh thế gia được.”

Mọi người nghe ra hình như Hoàng thượng không muốn gặp Tần gia, lại nhớ tới Thụy Vương phi chính là nữ nhi của Tần gia, lại có quan hệ không tốt lắm với Hoàng hậu, lập tức tâm sáng như gương. Tần gia này gả một nữ nhi đến phủ Thụy Vương, kết quả Thụy Vương rơi đài. Bây giờ lại muốn nhét thêm một nữ nhi khác vào cung. Hừ! Coi những người khác là ngu ngốc, không nhìn ra dụng ý của gia tộc bọn họ sao?!

Có một vài mệnh phụ âm thầm đánh giá đáng vẻ của Tần Triều Vân, sau đó khinh thường nghĩ, diện mạo chỉ thế này mà cũng muốn quyến rũ Hoàng thượng ư, có thể sánh được một đầu ngón tay của Hoàng hậu nương nương sao chứ?

Phu nhân Trung Nghĩa công - Điền La thị nâng tách trà lên uống một hớp, không mặn không nhạt nói: “Tuy gia phong của Tần gia rất nghiêm khắc, nhưng ngẫu nhiên có một vài quy củ chưa học tốt, cũng rất dễ làm mất danh tiếng của gia tộc đấy.”

Người bên cạnh nghe vậy, lập tức luôn miệng nói đồng ý, khiến cho lão phu nhân Kính Quốc công ngồi một bên giận đến tím gan đỏ mặt.

Hạ Hành không thèm để tâm đến những nữ nhân này, ngược lại đi tới bên cạnh Khúc Khinh Cư, bây giờ đã là lúc nào rồi, thưởng hoa yến chắc cũng nên giải tán được rồi chứ nhỉ.

Chương 98

Nhìn thấy Hạ Hành đi đến bên cạnh mình, Khúc Khinh Cự chuẩn bị đứng dậy hành lễ, lại bị hấn nhẹ nhàng đè vai xuống: “Không cần như thế, trẫm vừa từ cung của mẫu hậu ra, lập tức qua đây nhìn xem.”

Khúc Khinh Cự nghe vậy bèn nói: “Vốn muốn mời mẫu hậu cùng đến thưởng cúc, ai ngờ hai bà ấy lại nói sự vụ trong cung phức tạp, nên không đến tham gia thưởng cúc yến được.” Nói đến đây, trên mặt nàng lộ ra chút áy náy, dường như vì mình mà hai vị Thái hậu vất vả như vậy.

“Hiện giờ nàng đang có thai, không cần phải phí đầu óc vì những việc này.” Hạ Hành cười ngói xuống bên cạnh nàng: “Hai vị mẫu hậu sẽ thông cảm cho nàng thôi.” Đối với hai vị Thái hậu, hấn vẫn rất yên tâm.

Trước đó hấn đã hỏi qua ý thái y, nói trong lúc nữ tử mang thai, không thể quá mệt mỏi, cũng không nên tức giận, bằng không sẽ tổn thương thân thể còn thương tổn đến thai nhi, như thế thì vô cùng không tốt rồi.

Nghe Hạ Hành nói như vậy, Khúc Khinh Cự tươi cười: “Đây cũng là thấu đắc phù sinh bán nhật nhân liễu⁽¹⁾ rồi.”

Tuy có một đồng nữ quyền ngồi trước mặt, Hạ Hành cũng không hề có vẻ mất tự nhiên, thậm chí các nữ quyền ngồi trước mặt hấn như không tồn tại, vô cùng tự nhiên nói một số chuyện vặt với Khúc Khinh Cự, dường như những người khác đều chỉ là cây cảnh.

Nương qua một khe hở, Khúc Khinh Cự thoáng nhìn xuống phía dưới, hình như các nữ quyền cũng rất tự tại tán gẫu với người bên cạnh, không vì Hoàng đế đến đây mà cảm thấy buồn tẻ, cố gắng không để cho Hoàng đế nghĩ rằng bản thân hấn không được hoan nghênh.

Khúc Khinh Cự cảm thấy mình không thể bỏ mặc các nữ quyền ở đây như vậy, nên nói với mọi người: “Vốn chuẩn bị giữ chư vị lại dùng cơm rồi mới đi, nhưng vì bản cung có thai, thái y nhiều lần nhắc nhở trong vòng ba tháng không thể ngồi lâu, cho nên hôm nay không thể giữ chư vị lại, chậm trễ chư vị rồi, hi vọng chư vị có thể thông cảm.”

Từng nữ quyền ở đây ào ạt đứng dậy, vừa cảm tạ lời mời của Hoàng hậu, vừa nói trong vòng ba tháng mang thai quả thật cần chú ý nhiều hơn, còn nói Hoàng hậu và thai nhi trong bụng có phúc trách thâm hậu, chắc chắn sẽ cát tường thuận lợi.

Khúc Khinh Cự cười cho các nàng lui xuống, trước khi những người này rời đi, nàng còn có ý nhìn Tần Triều Vân, một tiểu nha đầu rất xinh đẹp, cũng rất biết thể hiện. Đáng tiếc mặc y phục mộc mạc như thế, nhưng đôi giày đã vô tình làm bại lộ bản tính của nàng ta.

Nếu muốn diễn trò, phải diễn cho thật, trừ búi tóc đơn giản, y phục mộc mạc ra, thì sao lại có thể quên ngụy trang giày chứ?

Giày thêu của nữ nhi khuê các thường xuyên được thay đổi, đặc biệt là khi được khảm mã não trên châu các loại, bởi vì không dễ rửa sạch, trên châu mã não sau khi rửa qua dễ dàng rơi rớt hoặc chất lượng không tốt, cho nên mang một lần thì sẽ không mang lần thứ hai nữa. Điều này cũng làm cho người ta nắm chắc nếu không phải là người giàu có, người bình thường sẽ không dễ dàng mang loại giày này.

Tần Triều Vân thất bại ở chỗ đó, nếu thật sự yêu thích đồ vật mộc mạc, vì sao lại mang một đôi giày như vậy chứ?

Cho nên tuy nàng ta có chút thủ đoạn và can đảm, nhưng vẫn còn hơi non, ở trước mặt Hạ Hành rất không đủ trình.

Tần An trưởng công chúa vốn dự định ở yên sẽ tâm sự riêng với Khúc Khinh Cư, nhưng thấy Hoàng thượng che chở nàng như vậy, lại cảm thấy những lời này của bản thân không cần nói nữa rồi, gương mặt xuất hiện ý cười rời đi cùng các nữ quyền khác.

Đợi sau khi nhóm nữ quyền đều lui ra, hai người cùng nhau trở về cung Thiên Khải dùng bữa, mỗi một món ăn đều phải được thái giám thử qua, rồi bọn họ mới bắt đầu dùng.

Đồ chay mặn phối hợp rất khá, hơn nữa tất cả đều có lợi cho phụ nữ có thai và thai nhi, tuy Khúc Khinh Cư ngại mấy món này hơi nhạt, nhưng vẫn ăn không ít.

Com nước xong, Hạ Hành nhanh chóng đến tiền điện, Khúc Khinh Cư nằm dựa trên giường nệm, sắc mặt bình tĩnh nói: “Hôm nay những người dẫn theo dòng chính nữ tiên cung, các người đều nhớ kỹ chưa?”

“Nương nương ngài yên tâm đi.” Mộc Cận giúp nàng đắp chăn mỏng: “Đưa nữ nhi chưa xuất giá tiến cung tổng cộng chỉ có mấy nhà như vậy, nô tì đều đã nhớ kỹ.”

Khúc Khinh Cư gật đầu, Mộc Cận làm việc nàng rất yên tâm: “May mà Tần gia vẫn là thư hương thế gia đấy, gây ra mấy chuyện này, thật sự không giống chuyện thế gia có thể làm được.” Nàng không hiểu rõ Tần gia lắm, nhưng theo hiểu biết kiếp trước của nàng về thư hương thế gia, không phải đều là tao nhã đa lễ, khiêm tốn không dối trá sao? Thế nào đến chỗ Tần gia thì thành cái dạng này vậy, Tần gia bọn họ hủy hoại thanh danh thư hương thế gia thế này, có phải hơi thiếu đạo đức không?

“Hoàng hậu nương nương ngài có điều không biết.” Từ trước đến nay Kim Trần vô cùng tinh thông tin tức chợt nói: “Nô tì nghe nói thế hệ Kính Quốc công trước đây là người rất có tài hoa, ai ngờ trời ghen tỵ với anh tài, chưa đến 30 đã đi rồi. Nhưng dưới gối không con, đành phải truyền tước vị cho con trai của thứ đệ, cũng là Kính Quốc công hiện tại. Tính tình Kính Quốc công hiện tại này nhu nhược, ngày thường toàn chỉ nghe lời Quốc công phu nhân. Trước kia

còn chưa phát hiện, hiện giờ Tần gia càng ngày càng kiên cố, cứ thế mãi, chỉ sợ danh tiếng thư hương thế gia cũng sắp không giữ được rồi.”

“Nói thế, Tần gia hiện tại cũng không xem là chính thống à?” Ngân Liễu nhớ đến Thụy Vương phi trước đây không xem ai ra gì, chợt nói: “Đã không còn là chính thống, Thụy Vương phi còn bày ra loại thái độ gì chứ?”

“Đúng vậy, nói thế, dòng chính Thụy Vương phi, xem như là thứ xuất rồi.” Mộc Cận hơi cảm khái: “Khó trách Thụy Vương phi có tính tình như vậy.”

Tuy hơi hoài nghi về phủ hệ này, nhưng Khúc Kinh Cư lại suy nghĩ cẩn thận đến một chuyện khác, khó trách tác phong làm việc của Tần gia có tầm nhìn hơi hạn hẹp, hóa ra người chủ trương sự nội trạch (trong nhà) là phụ nhân. Phải biết rằng, hiện tại bất kể nam nữ, cả ngày ở nhà không có hiểu biết gì với bên ngoài mà đã ra mệnh lệnh, thông thường sẽ rất dễ dàng xuất hiện quyết định sai lầm.

Nội trạch rất dễ hạn chế tầm nhìn và phán đoán của một người.

Bên này sau khi Hạ Hành trở về tiền điện, đột nhiên lục ra danh sách tú nữ do điện Trung Tĩnh trình lên: “Hiện nay Thụy Vương làm việc hồ đồ, cũng do Thụy Vương phi không ra sức khuyên nhủ, trăm không đành lòng khi bên cạnh đệ đệ có người hầu hạ không tận tâm như vậy, nay đặc ban cho vài tú nữ đến phủ Thụy Vương hầu hạ, mong có thể lấy đức hạnh cảm niệm Thụy Vương.” Nói xong, trong 28 tú nữ, chọn ra bốn người, bảo Tiền Thường Tín lĩnh người đưa đến phủ Thụy Vương.

Bốn tú nữ này nhìn như không có liên hệ gì, nhưng trên thực tế nhà mẹ đẻ của các nàng đều ở Kinh thành, mặc dù không phải danh môn vọng tộc, nhưng trong Kinh thành cũng có chút nhân mạch, cũng làm chút việc khiến Hạ Hành xem không vừa mắt, cho nên khi đưa nữ tử của bốn gia đình này đến quý phủ Thụy Vương, hẳn cảm thấy trong lòng thật thoải mái.

Hạ Hành lập tức khép danh sách lại bỏ qua một bên, hiện giờ hẳn hoàn toàn không có tâm tư nạp phi. Trước đây hẳn cảm thấy đủ loại mỹ nhân ở cạnh mình đó là dẹt hoa trên gấm, hiện giờ mới thấy, dù có nhiều nữ nhân, nếu không hài lòng, thì chỉ tốn đất thôi.

“Người đâu, truyền lệnh xuống, ban cho các tú nữ điện Đoàn Phương một đôi vòng tay vàng làm đồ cưới, ba ngày sau cho các nàng tự về nhà kết hôn, không cần ở lại trong cung.”

Hoàng thượng hạ ý chỉ như vậy, tương đương nói rõ cho người khác biết, hẳn không có lòng nạp tú nữ gì đó làm phi tần, cho nên mới bảo đám tú nữ đó về nhà tự mình kết hôn.

Tú nữ bị đưa về nhà tự mình kết hôn, Hoàng hậu lại có thai, như vậy ai sẽ hầu hạ Hoàng thượng? Trong cung có người có tâm tư bắt đầu tính toán, hình như đã quên bài học ngày xưa rồi.

Tần Bạch Lộ nghe hạ nhân báo bây giờ dáng vẻ Khúc Ước Tố rất chật vật, tâm trạng nàng ta rất sáng khoái, thường một đồng cho nha đầu bép xép đó, nâng chung trà lên nói với Như Họa bên cạnh: “Ta muốn nhìn xem, không được Vương gia sủng ái, ả có thể chịu đựng bao lâu.”

Như Họa thấy vẻ mặt Vương phi chứa ý cười, có chút bất đắc dĩ nói: “Vương phi, nô tì nghe nói hôm nay ở trong triều, Vương gia bị...”

“Chuyện của hần không liên quan đến ta.” Tần Bạch Lộ cười lạnh: “Hiện giờ ngay cả nội trạch ta còn không thềm xen vào, huống chi chuyện bên ngoài.”

Thấy vẻ mặt này của Vương phi, Như Họa bỗng hiểu được, chỉ sợ Vương phi còn chưa biết Vương gia bị giáng tước hơn nữa còn bị cầm vào triều. Chuyện nghiêm trọng như vậy, Vương phi thế này nếu để Vương gia thấy, chẳng phải sẽ nháo một trận sao?

“Chuyện của bốn vương hần là không liên quan đến ngươi.” Hạ Uyên sai bước từ ngoài cửa đi đến, không thềm nhìn vẻ biến sắc của Tần Bạch Lộ và Như Họa, tự nhiên ngồi xuống, thân nhiên nói: “Hiện giờ Tần gia của ngươi đã đánh chủ ý đến chỗ Hoàng thượng rồi, đâu còn xem trọng bốn vương?”

Sắc mặt Tần Bạch Lộ nhất thời trầm xuống, tuy lời của Hạ Uyên khó nghe, nhưng hần ta không phải là người thích bịa đặt, hần ta đã nói như vậy, thì có nghĩa Tần gia thật sự đã sắp xếp người tiến cung rồi.

Hạ Uyên nhẹ giọng cười: “Thật sự cho rằng nữ nhân Tần gia các ngươi là Cửu Thiên huyền nữ à, người gặp người thích hả? Tần gia các ngươi không thấy mất mặt, nhưng bốn vương phải xấu hổ thay ngươi đây.” Ngón tay hần ta nhẹ nhàng gõ tay vịn ghế tựa, cười như không cười nói: “Mặt khác, nếu đã nói chuyện của bốn vương không liên quan đến ngươi, không bằng thu dọn đồ đạc về nhà mẹ đẻ đi, bốn vương chắc chắn sẽ thỉnh chỉ hòa ly từ Hoàng thượng.”

Trong lòng Tần Bạch Lộ giật mình, nàng ta nhìn Hạ Uyên, hình như muốn từ sắc mặt hần ta tìm ra một chút ý đùa giỡn, nhưng trên mặt đối phương không hề có vẻ như đang nói đùa.

“Vương gia... Thiếp là Vương phi tiên đế ban cho chàng, chàng không thể đối với ta như vậy.” Tần Bạch Lộ khô khan nói: “Chàng không thể hòa ly với thiếp.”

“Đó là khi tiên đế còn sống, bốn vương muốn bỏ ngươi, thì chỉ cần hưu thôi, huống chi hiện giờ tiên đế đã mất.” Hạ Uyên lạnh lùng nhìn nàng ta: “Đi ra ngoài đi, bốn vương không muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

Hộc mắt Tần Bạch Lộ ửng đỏ, phúc thân tính rời khỏi, nhưng thấy Hà Phúc Nhi vội vàng đi đến, sau đó đã nói ra một việc khiến nàng ta khó có thể chịu được.

Làm sao Hoàng thượng có thể ban vài cơ thiếp xuống chứ, còn nói gì mà nàng ta hầu hạ Vương gia không tận tâm? Tần Bạch Lộ cảm thấy gò má bản thân như bị người tát mạnh một cái, đau rát.

Hạ Uyên cũng không quản nàng ta, chỉ ra lệnh cho Hà Phúc Nhi lĩnh người đến để hắt ta nhìn một cái.

Tần Bạch Lộ thấy bóng lưng nửa đi nửa chạy của Hà Phúc Nhi, dường như bị người hắt một chậu nước đá xuống, lạnh lẽo từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

Ghi chú:

1. Thâu đặc phù sinh bán nhật nhân liễu: nghĩa là được giải phóng khỏi sự vất vả và phật lòng, để đến một nơi thanh tịnh nhằm tu luyện tâm trí và cơ thể.

Chương 99

Điêu Linh⁽¹⁾

Sau khi bốn tú nữ mà Hoàng thượng ban thưởng được Vương gia thu làm thiếp, thành di nương, thì mọi người trong Vương phủ mới biết chuyện Vương gia bị giáng tước vị, tin tức này không khác gì sấm sét giữa trời quang. Không còn là Thân Vương, chi phí và số hạ nhân trong phủ cũng phải giảm bớt, còn nữa, phạm vi Vương phủ cũng phải thu nhỏ lại, ắt hẳn trong Vương phủ sẽ có người bị đuổi đi.

Bọn hạ nhân đang lo lắng cho cuộc sống sau này của mình thì lại nghe được một tin, đó chính là Vương gia bị cầm vào triều, hơn nữa còn bị phạt bổng lộc năm năm, thậm chí công cáo viết tội trạng cũng bị dán đầy bên ngoài cho dân chúng thiên hạ biết.

Vào lúc này, đám hạ nhân trong Vương phủ vốn không muốn bị đuổi thì bây giờ chỉ muốn rời đi thật nhanh, chỉ cần chờ có lệnh đuổi đi, là sẽ tìm chủ nhân mới ngay lập tức. Về phần những thái giám xuất thân từ điện Trung Tĩnh, họ cũng muốn nhanh chóng được điều phối trở về, chờ sắp xếp đến nơi khác, bọn họ không muốn phải hầu hạ một chủ tử đã hết thời, không bằng bây giờ tìm nơi nương thân mới, dù sao cũng tốt hơn vị chủ tử nửa chết nửa sống này nhiều.

Tần Bạch Lộ cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như thế, sau khi nghe Như Họa báo tin xong, nàng ta nghẹn họng nửa ngày mới lên tiếng nói: “Không phải hẳn muốn hừ ta sao, hôm nay hẳn đã đến nước này rồi, thì lấy tư cách gì mà hừ ta?!”

Như Họa thở dài bất đắc dĩ, đừng nói đến tính tình Vương gia kiêu căng ngạo mạn, nếu gặp người khác nghe được những lời này của Vương phi, cũng phải nổi giận sung thiên ấy chứ. Ban đầu Vương phi mới vừa vào Vương phủ, chưa gì đã liều mạng chính đốn hết đám tiểu thiếp trong phủ, Vương gia nói một câu, hai người liền tranh cãi ầm ĩ, chỉ toàn làm chuyện cười cho đám hạ nhân trong phủ.

Hôm nay đã đến nước này, Vương gia và Vương phi đã không còn gì để nói, Vương gia thất thế, Vương phi không những không nghĩ cách an ủi Vương gia

hoặc tìm cách trấn an mọi người trong hậu viện, mà ngược lại còn vui sướng hả hê. Cứ thế này mãi, thì tình cảm đào đâu ra?

Thấy Như Họa có vẻ như muốn nói lại thôi, Tần Bạch Lộ lạnh nhạt nói: “Nếu Vương gia đã không muốn ta trông nom chuyện trong Vương phủ, thì mặc kệ Vương phủ xảy ra chuyện gì, ta cũng không cần phí sức lo nghĩ làm gì, nếu có ai đến đây cầu xin, thì nói ta bị bệnh không gặp.”

“Dạ, Vương phi.” Hầu hạ Vương phi gần mười năm, Như Họa rất rõ tính tình của Vương phi, nên nàng ta không định nói gì thêm, khẽ nhún người, lẳng lặng đứng một bên.

Nhưng rất nhanh Tần Bạch Lộ không còn bình thản được nữa, bởi vì Tần gia truyền tin đến, đường muội nàng bị Hoàng thượng trách cứ ngay trước mặt chủ vị mệnh phụ. Bởi vì lúc trước Khúc Khinh Cư mời vào cung dự tiệc yến, nàng viện cớ bị bệnh nên không tham gia, cho nên không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nghe xong ngọn nguồn câu chuyện, tim Tần Bạch Lộ âm thầm đau nhói, khó trách Vương gia lại trách nữ tử Tần gia như vậy, thì ra là bởi vì chuyện này. Cũng khó trách gần đây người nhà mẹ đẻ gửi nhiều bái thiếp cho mình như thế, thì ra là muốn leo lên cành cao kia, bây giờ chỉ là Vương phi của một Vương gia thất thế, nàng còn ích lợi gì nữa đâu?

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Tần Bạch Lộ cảm giác trái tim mình lạnh lẽo không chịu nổi, người thân và trượng phu đều như vậy, cả đời này nàng còn hi vọng gì nữa chứ?! Nghĩ đến Khúc Khinh Cư đang mang long thai, nàng cúi đầu xoa xoa chiếc bụng trống rỗng của mình, không hiểu tại sao tất cả những chuyện tốt đẹp trên thế gian này đều tụ lại trên người Khúc Khinh Cư. Có một mẹ chồng tốt, một phu quân giỏi giang, một thân phận cao vời vợi, thậm chí không lâu sau sẽ có một đứa bé nữa.

Ai nói ông trời có mắt? Nếu ông trời có mắt thì vì sao có người được sống tốt, có người lại trôi qua những tháng ngày khổ sở chứ?

“Như Họa, truyền lệnh của ta, Khúc thị bệnh nặng, để tránh lây cho những người khác, không được ở tây viện nữa, hôm nay phải dọn tới tĩnh dưỡng ở Tây Bình trai góc phía tây Vương phủ ngay.” Nàng không tin, không phải nữ nhân Khúc gia nào cũng đều có được may mắn như vậy.

Như Họa nghe Vương phi âm trầm ra lệnh, khẽ run lên: “Nô tỳ đi phân phó ngay ạ.”

Ra khỏi chánh viện, nàng ta nhìn khoảng sân rộng, không hiểu sao lại cảm thấy lạnh sống lưng, lạnh buốt đến tận tim.

Khúc Ước Tố vẫn bị bệnh liệt giường tro mắt nhìn hạ nhân trong phủ thô bạo thu dọn đồ đạc của mình đi, trong lòng vừa hận Tần Bạch Lộ độc ác, vừa hận bản thân mình bây giờ không thể làm được gì những hạ nhân đáng kinh tởm kia.

Chờ sau khi dọn đồ trong nhà xong rồi, một ma ma trong số đó tiến lên vén chăn trên người nàng, lạnh lùng nói: “Khúc trắc phi, người còn muốn nằm đây tới khi nào nữa, Vương phi đã hạ lệnh, bảo người phải dọn đến Tây Bình trai trước buổi trưa hôm nay, nô tỳ xin đặc tội.” Nói xong, dễ dàng kéo Khúc Ước Tố chỉ mặc trung y đơn bạc từ trên giường xuống.

Khúc Ước Tố đang bệnh nặng, sao có thể chống lại sự giày vò của ả ma ma kia, thân thể đột ngột bị lạnh liền ho khan, nàng che miệng lại ho, liếc nhìn ả ma ma đầy oán hận, hận không thể ăn thịt của ả ta, rút gân lột da ả ta ra.

“Trắc phi đừng nhìn nô tỳ như vậy, nô tỳ cũng là bất đắc dĩ thôi.” Ma ma vung tay lên, nói với mấy nha hoàn phía sau: “Còn đứng đó ngó nữa à, không mau hầu hạ trắc phi thay quần áo đi?”

Dao Khê bung một chén thuốc còn bốc hơi nóng trở về trắc viện, vừa hay nhìn thấy cảnh Khúc Ước Tố bị hai ma ma đẩy từ trong nhà ra ngoài, trên người chỉ khoác hờ một chiếc áo màu sắc khó coi, tóc xõa ra sau cũng rối loạn, cực kỳ nhếch nhác. “Các người làm gì trắc phi thế?!” Nàng ta để chén thuốc xuống đất, sau đó nhanh chóng tiến lên đẩy đám ma ma đang kéo trắc phi kia ra.

“Dao Khê cô nương, đây là lệnh của Vương phi, tốt nhất người đừng nhúng tay vào.” Ma ma cầm đầu cười lạnh nói: “Nếu như người vẫn muốn gây chuyện, ta chỉ có thể cho rằng người có ý căm hận Vương phi, cố ý không tuân theo mệnh lệnh của Vương phi thôi.”

Dao Khê sững sờ, nàng ta vừa sốt ruột vừa tức giận, tiến lên đỡ tay Khúc Ước Tố, lạnh lùng nói: “Lời này của ma ma là có ý gì, chẳng lẽ để cho trắc phi quần áo xốc xếch như vậy cũng là ý của Vương phi sao?”

Ma ma giật giật khóe miệng, tùy tiện nói: “Dao Khê cô nương nói ít mấy câu đi, tuổi ta đã lớn, không nghe được những lời chát vắn này đâu.” Nói xong, vung tay bảo đám hạ nhân kéo Khúc Ước Tố đi. Dao Khê không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là chạy theo sau.

Tây Bình trai chỉ nhỏ bằng một căn phòng, Dao Khê đỏ mắt quỳ gối bên giường, nhìn sắc mặt đỏ hồng phơn phớt khác thường của chủ tử, dập đầu nói: “Chủ tử, nô tỳ đi mời Vương gia, chắc chắn Vương gia sẽ đến cứu ngài.”

“Không cần đi, Vương gia sẽ không tới đâu.” Nàng nhìn Dao Khê đang đau lòng khóc thút thít, cười nói: “Khóc gì chứ, ai cũng phải trải qua sinh lão bệnh tử cả mà.” Nàng vốn đang bệnh nặng, lại bị giày vò một trận như vậy, sao còn sức mà sống thêm được nữa.

“Chủ tử, người không nên nói như vậy, nhất định người sẽ khỏi bệnh mà.” Dao Khê tiến lên cầm tay Khúc Ước Tố. “Nô tỳ đi nấu thuốc cho người ngay, uống thuốc xong người sẽ khỏe lại thôi.”

Khúc Ước Tố lắc đầu, trong lúc chợt tỉnh hình như thấy được từng chiếc từng chiếc hoa đăng xinh đẹp bên bờ sông Tết Nguyên Tiêu năm đó, đám người

chen chúc náo nhiệt, cùng với hình ảnh Khúc Khinh Cư nắm tay Hoàng đế, nàng lẩm bẩm: “Những thứ đó vốn thuộc về ta, là của ta... Khúc... Khinh Cư, tại sao...”

Giọng nói dần dần nhỏ xuống, cuối cùng biến mất trong căn phòng yên tĩnh, Dao Khê nhìn người nằm bất động trên giường, rớt cuộc đau lòng khóc thành tiếng.

“Vương phi, Khúc trắc phi ở Tây Bình trai đã qua đời.” Như Họa đi vào phòng, thấy Vương phi đang ngồi đọc sách gần cửa sổ, tiến lên nhỏ giọng nói: “Tỳ nữ Dao Khê của trắc phi hy vọng có thể gặp mặt Vương gia một lần.”

Tần Bạch Lộ lật một trang sách trên tay, không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Bảo nàng ta đi cầu xin Hà Phúc Nhi ấy, ta không quản được chuyện này.”

Như Họa nhận thấy hình như Vương phi không muốn nhiều lời, không thể làm gì khác hơn là lui ra ngoài. Nhìn Dao Khê toàn thân mặc áo tơ trắng đang quỳ trước chánh viện với cặp mắt sưng đỏ, trên mặt nàng lộ ra vẻ khó xử, nhất thời cũng không biết mở miệng làm sao.

“Vương phi nói, gần đây người không còn quản Vương phủ nữa, nếu người muốn gặp Vương gia, thì đến tìm Hà tổng quản cầu xin đi.” Như Họa liếc nhìn bốn phía xung quanh, nhanh chóng nhét một hà bao ngân lượng vào tay Dao Khê, sắc mặt như thường trở về chánh viện.

Dao Khê chậm rãi đứng lên, nhìn hà bao trong tay, sắc mặt thẫn thờ đi đến chủ viện. Mặc kệ như thế nào, dầu gì chủ tử cũng hầu hạ Vương gia một thời gian, chẳng lẽ người đã chết rồi mà cũng không được hạ táng cho đàng hoàng tử tế sao?

Hạ Uyên ôm mỹ nhân trong lòng, tùy ý để nàng ta hầu hạ mình uống rượu, uống đến khi vui vẻ thì bảo một mỹ nhân khác đánh đàn trợ hứng, trong lúc ngà ngà say, không nhận ra bất cứ ai.

“Vương gia, Khúc trắc phi mất rồi.” Hà Phúc Nhi bẩm báo với hắn ta: “Tỳ nữ Dao Khê hầu hạ bên cạnh trắc phi xin cầu kiến.”

“Khúc trắc phi là ai?” Hạ Uyên hôn lên má mỹ nhân trong lòng một cái, thấy mỹ nhân cười ra tiếng thì mới cau mày nói: “Mất thì mất, nói bỗn vương làm gì?”

“Vương gia, Khúc trắc phi là muội muội khác mẹ của Hoàng hậu nương nương.” Hà Phúc Nhi thấy Vương gia đã say, không thể làm gì khác hơn là đến châm thêm trà. “Bên ngoài có không ít người nhìn ngó vào.” Mặc kệ bên trong mục nát như thế nào, thì bên ngoài cũng phải làm cho ra hồn chứ.

“Muội muội của Hoàng hậu.” Hạ Uyên đẩy mỹ nhân trong ngực ra, xoa trán để cho mình tỉnh táo chút, nhận lấy trà Hà Phúc Nhi đưa tới ực một hớp: “Nếu đã như vậy, bảo đám hạ nhân chớ chậm trễ, dựa theo quy củ mà chôn thôi.”

Vừa không muốn chậm trễ, lại vừa muốn theo quy củ, đây không phải là làm khó người khác sao, mặc dù trong lòng Hà Phúc Nhi nghĩ vậy, nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì, chuyển sang suy nghĩ nên giao cho ai làm việc này thì tốt, liền nói: “Vương gia có thể thương tiếc nàng ta, là phúc của nàng ta, tiểu nhân cho người xử lý ngay đây ạ.”

Hạ Uyên cười nhạo nói: “Nếu nàng ta không phải là muội muội của Hoàng hậu, bốn vương cần gì phí tâm như này.”

Hà Phúc Nhi lập tức sửa lời, nói: “Khúc trắc phi có được một vị tỷ tỷ như Hoàng hậu nương nương, đúng là phúc của nàng ta.”

“Được rồi.” Hạ Uyên ngáp dài. “Theo như người nói, vậy chẳng phải Hoàng hậu có một muội muội như nàng ta là xui xẻo sao?”

Hà Phúc Nhi cười khan ha ha, biết Vương gia đã uống say rồi, sao còn dám nhiều lời nữa.

“Lui ra đi.” Hạ Uyên kéo mỹ nhân bên cạnh vào trong ngực lần nữa. “Chớ quá rầy hứng thú của bốn vương.”

Phủ Thụy Vương không thiếu nữ nhân, chết đi một tiểu thiếp đã là gì, thế nhưng tiểu thiếp này lại là muội muội của Hoàng hậu nương nương, vậy thì không thể không sai người thông báo vào cung được, cho nên cuối cùng tin tức này được truyền vào điện Trung Tĩnh trước, sau đó được người của điện Trung Tĩnh hồi báo lại cho Hoàng hậu. Dù sao về tình về lý, chuyện này cũng nên trực tiếp sai người thông báo đến chỗ Hoàng hậu, nhưng theo quy củ, Khúc Ước Tố chỉ là một tiểu thiếp, loại chuyện nhỏ xui xẻo này vốn không nên truyền tới tai Hoàng hậu nương nương mới đúng, cuối cùng Hà Phúc Nhi suy đi nghĩ lại, không thể làm gì khác hơn là tìm cách đi đường vòng như vậy.

Khúc Kinh Cư nghe báo thái giám trong điện Trung Tĩnh muốn cầu kiến mình, cũng thấy hơi kì lạ, hiện nay nàng đã mặc kệ sự vụ hậu cung, vậy thái giám điện Trung Tĩnh chạy đến đây làm gì?

Nhưng sau khi đọc hết tin báo tang mà thái giám điện Trung Tĩnh trình lên xong, trong lúc nhất thời tâm tình nàng có chút phức tạp, cầm lá thư trong tay không biết nên nói gì. Trong ấn tượng của nàng, Khúc Ước Tố là một nữ tử có tài có tướng mạo, vốn có thể gả vào một gia tộc tốt, nhưng lại cố tình ôm mộng trèo cao, chọn phải một con đường sai lầm, cuối cùng đã hủy hoại hạnh phúc cả đời mình.

Nếu ban đầu nàng ta không đến làm thiếp ở phủ Thụy Vương, mà gả cho những công tử thế gia khác, sao có thể mất mạng oan uổng như vậy chứ.

Mềm yếu nhu nhược sẽ tự hại chính mình, giống như Khúc Kinh Cư lúc trước. Tham lam cũng có thể phá hủy một nữ nhân, cũng giống như Khúc Ước Tố ngày hôm nay. Người trước thì đáng thương, người sau thì đáng buồn.

“Hoàng hậu nương nương.” Thái giám điện Trung Tĩnh thấy sắc mặt Hoàng hậu không tốt lắm, trong lòng nhất thời cũng lo lắng không yên, không biết tâm tư của Hoàng hậu ra sao.

“Lui ra đi.” Khúc Khinh Cư buông lá thư trong tay, khoát tay: “Hoàng Dương, người dẫn người đến phủ Thụy Vương, thay bốn cung thấp nén hương cho Khúc trắc phi, phúng viếng chút tiền giấy nhang đèn.”

Phận làm thiếp thật đáng buồn, nhưng những nữ nhân làm chánh thê, có ai được hưởng hạnh phúc trọn vẹn đâu?

Tại thời đại một thê nhiều thiếp này, nữ nhân luôn luôn là người hy sinh.

Ghi chú:

1. Điều linh: Điều tàn, suy tàn, héo úa tàn lụi.

Chương 100

“**H**oàng hậu nương nương, đây là Hoàng thượng lệnh cho nhóm nô tì đưa cho ngài.”

Khúc Khinh Cư cầm đồ vật trong tay các cung nữ lên nhìn xem, phát hiện là một số y phục giầy vớ thích hợp cho phụ nữ có thai mặc, bỗng cười nói: “Làm khó Hoàng thượng lo lắng cho ta như vậy rồi.” Tuy các cung nữ bên cạnh nàng đã làm cho nàng không ít y phục, nhưng phần tâm ý này của Hạ Hành nàng vẫn nhớ kỹ.

Mộc Cận tiễn các cung nữ ra cửa điện, đợi sau khi trở về phát hiện mấy thứ kia đều đã thu lại, nàng nghĩ đến chuyện của Khúc tam tiểu thư vài ngày trước đó đã ảnh hưởng đến tâm trạng của Hoàng hậu nương nương, lập tức tiến lên trước nói: “Nương nương, nô tì nghe thái y nói, sau khi thai nhi đầy ba tháng, có thể có máu thai mỏng manh, gần đây ngài có cảm giác gì không?”

“Vậy sao, bản cung còn nghĩ vì bụng không thoải mái.” Gần đây Khúc Khinh Cư cảm thấy hứng thú đối với thai nhi trong bụng, nàng vuốt cằm nói: “Khó trách ta cảm thấy vài ngày gần đây chẳng hiểu sao bụng có động tĩnh, còn tưởng rằng do dạ dày không khỏe chứ.”

“Nếu dạ dày không khỏe, Đỗ Viện thủ sẽ sớm phát hiện.” Mộc Cận mở cửa sổ trong phòng ra, nhìn sắc trời bên ngoài: “Nô tì thấy sắc trời bên ngoài rất tốt, không bằng nương nương ra bên ngoài đi bộ một chút.”

Lục ma ma bên cạnh luôn không lên tiếng nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức gật đầu nói: “Mộc Cận cô nương nói rất có đạo lý, hiện giờ Điện hạ trong bụng nương nương ngài đã qua ba tháng, đi bộ thích hợp rất có lợi cho cả ngài và Điện hạ.”

Lục ma ma là ma ma Hạ Hành khâm ban cho khi nàng có thai, bà rất hiểu nữ nhân mang thai, đối với Khúc Khinh Cư mà nói, thì phải là bách khoa toàn thư

mang thai mới đúng, từ ngôn hành đến âm thực rồi đến tư tưởng, nói rất có đạo lý rõ ràng.

“Lục ma ma đã nói vậy, nên đi ra ngoài dạo thôi.” Khúc Khinh Cư sờ mặt, vịn tay Kim Trản từ trên giường đứng lên.

Mộc Cận choàng cho Khúc Khinh Cư thêm một chiếc áo lông cáo, mới đưa Khúc Khinh Cư ra cửa.

Thời tiết đầu đông không lạnh lắm, Khúc Khinh Cư có chút không tự nhiên kéo áo choàng trên người, phơi không biết bao nhiêu nhiệt độ mặt trời, ngáp một cái nói: “Nghe nói ngày hôm qua Hoàng thượng xử lý một cung nữ, không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Mộc Cận và Kim Trản liếc nhìn nhau, cuối cùng Mộc Cận nói: “Nô tì cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói Hoàng thượng phát hiện y phục và trang sức của cung nữ kia vượt quá quy củ, làm Hoàng thượng giận dữ, nên mới bị Hoàng thượng trút giận.” Việc này các nàng sợ ảnh hưởng đến tâm trạng Hoàng hậu nương nương, nên không nói với nương nương, nhưng làm sao nương nương biết được?

Khúc Khinh Cư biết các nàng đang nghĩ gì, lười biếng nói: “Bản cung có bầu, hậu cung không biết có bao nhiêu lòng người vọng động, hiện giờ ngay cả cung nữ cũng có tâm tư khác rồi.”

“Nương nương, các nàng có tâm suy nghĩ thì có thể thế nào, trước sau Hoàng thượng đều không hiềm lạ các nàng, hiện tại ngài chỉ nên chú ý dưỡng thai thật tốt, sao có thể vì những người này mà hao tâm tổn sức?” Mộc Cận khuyên nhủ: “Hơn nữa, nương nương ngài là Hoàng hậu, ai có thể vượt qua ngài?”

“Đương nhiên ta sẽ không vì những người này mà hao tâm tổn sức.” Khúc Khinh Cư nhếch môi khẽ cười, nhìn về một góc phía trước: “Nhưng chỉ sợ những người này làm vương mắt bản cung.”

Mộc Cận và Kim Trản không hẹn mà cùng nhìn theo tầm mắt Khúc Khinh Cư, lập tức sắc mặt hai người trầm xuống, hóa ra là Hàn Lương đệ và Hoàng thượng đứng cùng một chỗ đang nói gì đó, thấy ý cười trên mặt Hàn Lương đệ, dường như đã nhật được trần bảo hiềm có.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai người hơi lo lắng nhìn về phía Hoàng hậu nương nương, lại phát hiện ý cười nơi khóe môi Hoàng hậu nương nương càng ngày càng sâu, ánh mắt đã hơi lạnh. Mộc Cận nhìn không được nói: “Nương nương, có lẽ Hoàng thượng ngẫu nhiên gặp Hàn Lương đệ mà thôi.”

Khúc Khinh Cư cười nhạo một tiếng, trên thế gian nào có nhiều trùng hợp như vậy, cũng không có nhiều Hoàng đế vì nữ nhân thủ thân như ngọc. Tiên triều có Huệ Minh đế, đã được thế nhân ca tụng mấy trăm năm, có thể thấy được Đế Vương si tình hiềm có bao nhiêu, mấy trăm năm khó được một người.

Hàn Lương đệ cũng thật không ngờ ở trong ngự hoa viên mà có thể tình cờ gặp Hoàng thượng, nàng ta ngượng ngùng nhìn Hạ Hành dáng người cao ngất, dịu dàng nói: “Hoàng thượng, mấy ngày trước đây thiếp mới học được một thủ khúc mới, không biết Hoàng thượng có thể nghe một chút không?”

“Giọng nói Hàn Lương đệ như chim hoàng oanh nơi u cốc, đã nhiều ngày trầm không nghe nàng xướng khúc rồi.” Hạ Hành nhìn lương đình bên cạnh, rồi chỉ chời nghĩ mát nói: “Nếu vậy hôm nay xướng cho trầm nghe một chút đi.”

Hàn Lương đệ vui mừng đến nỗi hầu như không che dấu được sắc mặt của chính mình, nán lại đi sau lưng Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng ngồi xuống mới nói: “Thiếp bêu xấu.”

“Cắt đèn đáp cửa phía tây, trăng sáng tựa sương bạc, hỡi ánh trăng khi nào người ấy trở về, đã thấy người ở nơi khác...”

Minh Hòa đứng phía sau Hạ Hành nghe thủ khúc này, nhăn mũi một chút, khúc này nghe như Hàn Lương đệ đang mời sủng Hoàng thượng? Nhưng giọng nói này quả thật dễ nghe, một bài hát được nàng ta xướng một cách thờ dãi trách móc, phiền muộn đầy lòng.

“Người ấy không thấy giai nhân khóc, có biết giai nhân bạc đầu đau...”

Một khúc xướng xong, hốc mắt Hàn Lương đệ ửng đỏ, lại ra vẻ trần định phúc thân với Hạ Hành: “Giọng thiếp không bằng năm đó, làm Hoàng thượng ngài thất vọng rồi.”

“Ừm, khúc của Hàn Lương đệ vẫn dễ nghe lắm, trầm...” Hạ Hành nhìn thoáng qua bên ngoài lương đình, mí mắt khẽ giật: “Trầm cho rằng cầm khúc này, ngẫu nhiên vui đùa thì không sao, nhưng không thể quá hao phí tinh lực, hiện giờ ngươi đã là nữ phẩm Lương đệ, ngày ngày luyện khúc ca hát có vẻ không trang trọng lắm, sau này nếu ngươi muốn trầm thưởng thức ca khúc gì, có thể cho phủ Nhạc Nghệ tập luyện sau đó nhờ trầm đến xem xét.”

Thật không ngờ sẽ nghe nói như vậy, Hàn Lương đệ lập tức ngây ngẩn cả người, ngay cả nước mắt trong hốc mắt chưa kịp rơi xuống nháy mắt cũng bị ghen trở về.

“Hoàng thượng quá lời rồi, thiếp cảm thấy khúc này của Hàn Lương đệ xướng rất khá, ca cơ phủ Nhạc Nghệ sao có thể so được.” Khúc Kinh Cư vịn tay Mộc Cận, từng bước một tiêu sái đi vào lương đình, sau khi đi đến trước mặt Hạ Hành, giả vờ muốn quỳ gối hành lễ, được Hạ Hành một phen đỡ lấy.

“Nếu nàng thích, bảo Hàn Lương đệ trở về luyện giọng thật tốt, sau này nàng và trầm cùng nhau thưởng khúc.” Hạ Hành đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh, mang một chồng diêm tâm đến trước mặt nàng: “Hoặc hiện tại nàng bảo Hàn Lương đệ xướng một khúc, trầm nhớ Hàn Lương đệ có một thủ ‘Thán liên phú’ xướng rất không tệ.”

Khúc Khinh Cư cười đến mị nhãn như tơ, sóng mắt vừa chuyển, rơi xuống Hàn Lương đệ còn đang đứng, hơi suy tư, sau đó lắc đầu nói: “Hay vẫn thôi đi, tuy Hoàng thượng ngài nói như vậy, mặc dù phẩm cấp Hàn Lương đệ không cao, nhưng cuối cùng vẫn là phi tần hậu cung, bảo nàng ấy xứng khúc cho thiếp, uất ức cho nàng ấy rồi.”

“Nàng là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nàng bảo nàng ta xứng khúc thì có gì mà uất ức.” Hạ Hành khẽ nâng cằm nhìn về phía Hàn Thanh Hà: “Hàn Lương đệ, ngươi nói xem?”

“Có thể xứng khúc cho Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương là phúc khí của thiếp.” Trên mặt Hàn Thanh Hà giữ vẻ dịu dàng cười thỏa đáng, khẽ cúi người với Khúc Khinh Cư: “Mong nương nương cho phép tần thiếp xứng cho ngài nhé.” Nàng ta cảm thấy trong lòng mình một bên thì lạnh, một bên thì vô cùng nóng, bốc lên rất khó chịu, phải biến bản thân mình thành ca cơ.

“Hoa đào kiêu diễm, hoa lê sáng rỡ, chỉ có hoa sen...”

Khúc Khinh Cư ngáp một cái, lười biếng tựa vào vai Hạ Hành, lẩm bẩm nói: “Hôm nay thời tiết tốt, thật sự làm người ta chỉ muốn ngủ.”

Hạ Hành biết nữ nhân sau khi có bầu, luôn thích ngủ, hẳn ôm phía sau lưng nàng, để nàng dựa vào thoải mái hơn một chút, bàn tay còn lại nâng chung trà lên chậm rãi uống, bất chợt cúi đầu nhìn Khúc Khinh Cư dựa vào vai mình.

Hàn Thanh Hà thấy cảnh tượng này, không biết sao bỗng cảm thấy trong cổ họng có chút khó chịu, dường như mỗi ca từ thốt ra đều khiến nàng ta khó thể chịu được, tiếp đó, ngay cả chính nàng ta cũng không biết xứng thành bộ dáng gì nữa rồi.

“Ngừng đi.” Hạ Hành nhỏ giọng nói: “Hoàng hậu ngủ, đừng âm ỉ nàng.” Nói xong, xoay người ôm lấy người tựa vào vai mình, hít một hơi thật sâu, vẫn khá nặng.

Hoàng hậu nhà mình trông như xinh đẹp mảnh mai, ngay cả có thai ba tháng cũng không lộ bụng, nhưng khi hợp lại hẳn bỗng phát hiện, so với trước đây vẫn nặng hơn không ít, xem ra mỗi ngày ăn vài thứ kia vẫn có chút tác dụng.

Nghĩ đến mấy tháng sau bụng Khúc Khinh Cư sẽ càng lúc càng lớn, hẳn nhìn không được khẽ nhú mào, đến lúc đó, không biết Khinh Cư sẽ phải chịu bao nhiêu tội, chỉ sợ ngay cả ngủ cũng khó khăn.

“Hoàng thượng, nếu không nô tài cho người nâng nhuyễn kiệu đến đây nhé.” Minh Hòa thấy thế, bước lên trước nói.

“Không cần.” Hạ Hành ôm Khúc Khinh Cư vững vàng: “Nơi này cách cung Thiên Khải cũng không quá xa.”

“Vâng.” Minh Hòa theo lời thối lui ra phía sau khom người đi theo, chuẩn bị sẵn nếu Hoàng thượng chùn tay một cái, hẳn ta sẽ dùng thân mình làm đệm lót

cho Hoàng hậu nương nương, từ đây đến hậu điện cung Thiên Khải, một đường đi đến cũng hơi xa.

“Cung tiền Hoàng thượng Hoàng hậu nương nương.” Hàn Thanh Hà trơ mắt nhìn Hoàng thượng ôm Hoàng hậu đi xuống cầu thang lương đình, đợi sau khi không thấy bóng người nữa, mới nổi giận một phen trút xuống chén trà trên bàn đá, Hoàng hậu có ý gì, chẳng lẽ Hàn Thanh Hà nàng từ nhỏ là một ca cơ sao?

Đều là nữ nhân của Hoàng thượng, dựa vào cái gì nàng ta còn phải xướng khúc cho nàng nghe!

“Chủ tử.” Cung nữ sau lưng bị hành động này của nàng ta dọa sợ đến mức biến sắc, liếc nhìn quanh bốn phía, thấy không có người thì mới thở phào nói: “Ngài đừng tức giận ở bên ngoài, cẩn thận tai vách mạch rừng.”

“Hiện giờ nàng ta có thai không thể hầu hạ Hoàng thượng, còn bám Hoàng thượng không buông, vậy mà còn có không ít người khen nàng ta hiền đức, ta nhờ vào!” Con tức trong lòng Hàn Thanh Hà đâu còn đè nén được, ngày thường đấu đá với Phùng Tử Căng đã khiến nàng ta quên đi thực tế, thậm chí quên mất thân phận của mình.

“Chủ tử!” Cung nữ sợ đến mức mềm nhũn, bỗng chốc quỳ gối trước mặt nàng ta: “Ngài đừng nói nữa, đây chính là đại tội rơi đầu!”

“Đứng lên, bên cạnh ta sao toàn là kẻ hầu ngụy dốt như vậy.” Hàn Thanh Hà thở phì phò vài hơi, thấy người bên cạnh sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, dần tỉnh táo lại: “Trở về!”

Một cơ hội tốt để thân cận với Hoàng thượng như vậy, nhưng đã bị Khúc Khinh Cư phá hủy, thật sự làm người căm ghét!

Khúc Khinh Cư nhắm mắt tựa vào lòng Hạ Hành, nghe tiếng hít thở càng ngày càng nặng của hắn, khi sắp đến gần cung Thiên Khải thì mở mắt, vẻ mặt nàng mê man nhìn xung quanh, cuối cùng ngửa đầu nhìn về phía Hạ Hành: “Hoàng thượng?”

“Tỉnh rồi?” Hạ Hành dừng bước lại, vùi đầu cười nhìn vẻ mặt không hiểu gì của nữ nhân trong lòng: “Vừa rồi nàng đang ngủ, ta mang nàng hồi cung.”

“Hiện tại ta nặng hơn không ít, mau thả ta xuống.” Khúc Khinh Cư vội la lên: “Hoàng thượng sao chàng có thể một đường ôm ta trở về, quá mệt rồi.”

“Không sao cả.” Hạ Hành bế nàng chặt một chút: “Đừng nháo, cũng sắp đến rồi, trầm ôm nàng trở về.”

Đầu Khúc Khinh Cư chôn trong lòng hắn, lầm bầm nói: “Xấu hổ chết đi được.”

“Lúc nàng dọa người ta cũng đã thấy qua rồi.” Hạ Hành cười nói: “Nhưng đúng là nặng hơn không ít thật.”

Khúc Khinh Cư néo hông hấn một cái, hừ nói: “Không nhìn xem là lỗi của ai.”

“Lỗi của ta, lỗi của ta.” Hạ Hành nhanh chóng tiếp tục đi về phía trước, không hề bị cái néo không nặng không nhẹ của Khúc Khinh Cư ảnh hưởng: “Nặng tốt hơn, ta thích nặng nặng một chút.”

Người liên quan đi theo phía sau đồng thời yên lặng cúi đầu càng thấp, bọn họ tỏ vẻ bản thân đều không nghe được gì cả.

Đương nhiên, càng không nhìn thấy dáng vẻ nịnh nọt của Hoàng thượng khi lấy lòng Hoàng hậu nương nương.